

Pondelok 3. adventného týždňa

Mt 21,23-27

Bdejme
Znalý prítomnej chvíle¹

Je celkom normálne, že k ľuďom, s ktorými prichádzame častejšie do kontaktu a dost dobre ich poznáme, prichádzame a pristupujeme k nim s určitým predpokladom, ako budú reagovať. Predvídame ich odpoveď, ich reakcie či správanie. Veľmi nás preto prekvapí, ak sa niekto zachová presne naopak, ako sme očakávali.

K Ježišovi prichádzajú veľkňazi a starší ľudu s otázkou. My ako pozorovatelia tejto udalosti by sme asi očakávali od neho odpoveď. Tá síce aj prišla, ale trochu iná, ako by sme predpokladali. Bola netradičná a prekvapivá. „**Ani ja vám nepoviem, akou mocou toto robím**“ (Mt 21,27).

Tvrdohlavosť? Priečnosť? Alebo vari pýcha? Prečo Ježiš tak „odpísal“ týchto ľudí? Veď práve on by mal byť ten, kto každému vyhoví. On je ten, ktorého poslal Otec, aby ľudí vyučoval, aby odpovedal na otázky. A zrazu z jeho strany taká neochota. Na to, aby sme lepšie pochopili túto Ježišovu reakciu, musíme sa lepšie vžiť do situácie, v ktorej sa nachádzal. Ježiš prichádza do chrámu. Nádvorie je preplnené ľuďmi, ale nielen ľuďmi. Sú tam veci, ktoré nesúvisia s vierou a nemajú čo robiť v chráme. Ježiš tam našiel predavačov, peňazomencov a dobytok. Ježiš zahorí spravodlivým hnevom a vyženie ich von. Veľkňazom, ktorí si mysleli, že oni sú jediní učitelia národa, sa zdalo, že sa im pomiešal do remesla, a preto kladú otázku: Akou mocou toto robíš? Kde si sa vyučoval, že meníš doteraz vžitú prax a poriadky? Sami cítime, že táto otázka nebola vôbec úprimná. Oni v skutočnosti vedeli, kto je Ježiš aj odkiaľ má moc, ale chceli ho pritlačiť do úzkych, chceli ho zosmiešniť pred ľuďmi. Ježiš vycítil, že svojou otázkou i postojom ho urážajú, že majú slabú vieru, a preto neodpovedá.

Aj mlčanie je spôsob, ako chce k nám prehovoriť Boh. Ide na to postupne. Najprv svojím príkladom, svojím životom vzbudzuje záujem u pozorovateľov. Ak to neosloví, snaží sa svojimi slovami učiť, povzbudzovať či napomínať. Ak nie sme citliví, môže sa nám stať, že Boh sa stiahne, že sa odmlčí. A to je posledný spôsob, ako k nám hovorí Boh.

Možno máme aj my niekedy pocit, ako keby Boh na nás zabudol. Možno by sme od neho čakali viac, že nás osloví, poradí, pomôže vyriešiť problém. Kladieme Bohu otázky, ale Boh mlčí. Ťažko to vtedy znášame a pýtame sa, prečo je to tak. Nezúfajme si, ak to v sebe zbadáme, ale buďme vďační za tento spôsob Božej reči. Je to dobré, ak sme zachytili túto poslednú možnosť uvedomiť si, že chyba nie je v Bohu, ale v nás. V našom spôsobe kladenia otázok Bohu, ktoré sú viac provokáciou alebo výčitkou, alebo aj našou necitlivosťou vtedy, keď k nám hovorí Boh. Musíme si uvedomiť, že ak nie sme citliví, vtedy sa Boh stiahne a mlčí.

Vyprosujme si aj pri tejto svätej omši silnú vieru, ak sa ocitneme v takomto rozpolžení. Aby sme mali dostatok síl vrátiť sa tam, kde sme prestali byť vnímaví na Boží hlas. K jeho príkladu, k jeho slovu, ktoré nám jasne hovorí čo a ako máme konať.

Amen.

---

¹ Porov.: KOKORUĎA, V.: Seminárna práca. Spišská Kapitula. 2004.